

Reactie van de KBvG op het rapport van de sociaal raadslieden over arbitrage door e-court

Den Haag, 17 januari 2018

Ls,

Met belangstelling heeft de Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders (KBvG) het concept d.d. 15 januari 2018 van het rapport gelezen van LOSR over arbitrage door e-court. Omdat in het rapport ook wordt ingegaan op het werk van de gerechtsdeurwaarder bij oproepingen in het geval van arbitrage, geven wij hiernavolgend onze visie op relevante onderdelen van het rapport.

Arbitrage is een wettelijke vorm van geschilbeslechting

Het LOSR rapport richt zich specifiek op de procedure bij e-court. Die procedure is een vorm van arbitrage en een vorm van alternatieve geschilbeslechting zoals die uitdrukkelijk in de wet (artikel 1025 e.v. Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering, laatstelijk in 2015 nog herzien) is opgenomen. In oktober 2017 is in opdracht van het WODC onderzoek naar gedaan naar de rechtstatelijke waarborgen van een dergelijke buitengerechtelijke geschiloplossing en de conclusie was dat er geen reden is voor ingrijpende wijziging van het stelsel. In dat licht bezien beschouwen wij het rapport van LOSR als de zienswijze van de sociaal raadslieden op een wettelijk gereguleerde vorm van geschilbeslechting. Wij hebben de zienswijze van LOSR met belangstelling gelezen.

Oproep bij exploit en dat is een ambtshandeling

De raadslieden spreken hun verwondering uit over het feit dat de schuldenaar bij exploit in kennis wordt gesteld van het voornemen van schuldeiser om het geschil ter beoordeling aan e-court voor te leggen. Die verwondering kunnen wij niet plaatsen. Zo heeft de tuchtrechter van gerechtsdeurwaarders beslist dat het de deurwaarder vrij staat 'een oproeping bij exploit uit te brengen.' (Kamer voor Gerechtsdeurwaarders 8 februari 2011, ECLI:NL:RBAMS:2011:YB0533).

De voornoemde uitspraak van de tuchtrechter was echter nogal ambivalent: aan de ene kant staat het de deurwaarder vrij de oproeping voor een geschilbeslechter als e-court bij exploit te doen, maar aan de andere kant merkte de tuchtrechter op dat deze oproeping niet als een ambtshandeling zou mogen worden gezien. Als er een dergelijke onduidelijkheid ontstaat dan is het bij uitstek de taak van de KBvG als regelgevende en normerende PBO om een standpunt te formuleren.

Een en ander leidde tot het weloverwogen standpunt van de KBvG, getiteld "*elk exploit is een ambtshandeling*", waarin is bepaald dat uit artikel 3:37 BW voortvloeit dat er gronden zijn om de daarin genoemde schriftelijke verklaringen als exploit aan te duiden. Dat wetsartikel legt immers de bewijslast voor de ontvangst van een verklaring neer bij de verzender en die kan dat alleen onomstotelijk bewijzen met een exploit. Dat moet dan wel mogelijk zijn.

KONINKLIJKE BEROEPSORGANISATIE VAN GERECHTSDEURWAARDERS

Wij volgen de redenering van LOSR dus pertinent niet, daar waar gesteld wordt dat de hiervoor genoemde uitspraak van de tuchtrechter 'duidelijk' was en dat de oproep voor e-court geen ambtshandeling zou zijn. De KBvG zal derhalve geen opvolging geven aan de aanbeveling het standpunt verwoord in 'Elk exploit is een ambtshandeling' te herzien.

Overigens vinden wij de manier waarop de sociaal raadslieden de pogingen typeren van de KBvG om helderheid te verschaffen in een wetstechnische discussie, vrij diffamerend. De KBvG gooit het in de woorden van LOSR 'over een andere boeg' en komt met een 'creatieve uitleg van de wet'. De suggestie die dit wekt ten aanzien van de intenties van de KBvG spreken wij met klem tegen en werpen wij verre van ons.

Tenslotte: als LOSR dan van mening is dat de oproeping geen ambtshandeling is, dan is het opmerkelijk dat LOSR geen aanbeveling doet aan de wetgever om dergelijke exploiten wel als ambtshandelingen aan te merken, nu LOSR zelf ook aangeeft dat de aan een ambtshandeling voorafgaande check van de basisregistratie personen en het beslagregister in het belang van de debiteur te achten.

De kosten van de oproeping

Voorts uiten de raadslieden kritiek op het 'in rekening brengen' bij de schuldenaar van de kosten van de oproeping voor e-court. Die kritiek is helaas gebaseerd op een onjuist beeld van de relatie tussen schuldenaar en schuldeiser. De gerechtsdeurwaarder brengt aan de schuldenaar een exploit uit waarin de schuldeiser het voornemen tot arbitrage kenbaar maakt en aan de schuldenaar zijn recht om het geschil voor de overheidsrechter te brengen wordt toegelicht. Maar de kosten van dat exploit worden **niet** in rekening gebracht bij de schuldenaar. Daar is namelijk geen wettelijke basis voor. Die kosten worden in rekening gebracht bij de schuldeiser. En deze heeft (nog) geen recht op verhaal van die kosten op de schuldenaar: er is immers nog geen titel.

De schuldeiser heeft wél het recht om voorwaarden te stellen op het moment dat hem door de schuldenaar gevraagd wordt om van de verdere procedure af te zien. Als een schuldenaar de procedure wil voorkomen door betaling of door het treffen van een betalingsregeling, dan zal de schuldeiser doorgaans de al gemaakte kosten (zoals van de oproeping) vergoed willen hebben.

Concluderend

- ✓ e-court is een vorm van arbitrage en dit is een wettelijk gereguleerde vorm van geschilbeslechting;
- ✓ Een oproeping voor een arbitrageprocedure kan krachtens artikel 3:37 BW bij exploit geschieden en die oproeping is een ambtshandeling van een gerechtsdeurwaarder;
- ✓ De kosten van het exploit worden door de gerechtsdeurwaarder niet in rekening gebracht bij de debiteur, maar bij de schuldeiser.

In het vertrouwen u hiermee geïnformeerd te hebben,

Met vriendelijke groet,
Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders
Wilbert van de Donk, voorzitter